

– Negyedik fejezet –

Valahol sejtette, hogy ez csak egy álom – hogy 1950-ben van, és nem 1941-ben; hogy ismét végig fogja nézni a történetet, miközben új részletek után sóvárog, és lélegzet-visszafojtva figyel, nehogy megzavarja a végkifejletet.

Dél felé száguld a 101-esen, egy lopott La Salle szedánnal. A zsaruk szirénáit egyre közelebről hallja; Kern megye ki-etlen pusztasága fenyegetően veszi körül. Hirtelen három földutat pillant meg az autópálya mellett, és rákanyarodik a bal szélsőre. Azt reméli, hogy a rendőrautók majd továbbhajtanak az autópályán, vagy ha mégis lekanyarodnak, akkor a középsőt választják. Az út tanyák és gyümölcsösök viskói mellett visz el, és egy szurdokba vezet; körülveszik a szirénahangok, jobbról, balról, hátulról és előlről is hallja őket. Tudja, hogy minden tanyához vezető út zsákutca, ezért visszavált, és nekivág a barázdáknak, így próbál elmenekülni a vijjogó szirénáktól. Meglát egy lámpát, ami nem mozog, és rájön, hogy egy tanyához közeledik; a sötétből előbukkan egy kerítés; visszavált kettesbe, és a kerítés mellé farol, hogy belásson a kivilágított ablakon:

Két fejszével hadonászó férfi egy fiatal, szőke nőt szorít a falhoz. Egy villanásnyi időre látja, ahogy egy suhintással levágják a nő egyik karját. Narancsszínűre rúzsoszott ajkán néma sikoly.

Az álom felpörög.

Sikerül eljutnia Bakersfieldbe; leadja a La Salle-t; megkapja érte a pénzt. Vissza San Berdoóba, nappal biológiaórák

a középiskolában, éjszaka rémálmok a szájról és a karról. Pearl Harbor, katonai alkalmatlanság a felszúrt füle miatt. Se tanulással, se az autólopásokkal, *semmivel* nem tudja elűzni a lány képét. Hónapok telnek el, és végül visszatér, hogy kiderítse, mi, miért és hogyan történt.

Némi időbe telik, de sikerül kinyomoznia a három ember kilétét: az eltűnt helyi lány, Kathy Hudgens, nem sokkal korábban rúgta ki a szeretőjét, Marty Sidwellt – Saipannál halt meg –, akit a rendőrség kihallgatott, de aztán elengedték, mert nem találták a holttestet. A másik férfi valószínűleg Buddy Jastrow volt, feltételes szabadlábon a Folsomból, köztudottan imádott kutyákat és macskákat kínozni. Szintén eltűnt – utoljára két nappal az eset után látták, amint átvágott egy kiszáradt káposztaföldön. Az álom átvált gépelt szövegbe – kriminológia-tankönyvek véres illusztrációkkal. '44-ben csatlakozik a Los Angeles-i Seriff Hivatalhoz, hátha egyszer választ kap a MIÉRTRE; végigjárja a számlárletrát, börtönörként és járőrként kezdi; a kollégái gúnyolódnak rajta, amiért állandóan Harlan „Buddy” Jastrow jár a fejében.

Hirtelen zaj hallatszott. Danny Upshaw felriadt, az első gondolata az volt, hogy újra itt vannak a szirénák. Aztán meglátta a hálószoba mennyezetén a díszes gipszvakolatot, és rájött, hogy a telefon csörög.

Felvette.

– Kapitány?

– Igen – szólt bele Al Dietrich százados. – Honnan tudta?

– Maga az egyetlen, aki felhív.

Dietrich felhorkant.

– Mondta már valaki magára, hogy aszkéta?

– Igen, maga.

Dietrich felnevetett.

– És azt, hogy mázlista? Először hagyom ott éjszakai ügyeletesnek, és máris hullanak az emberek, mint a legyek: két baleset meg egy gyilkosság. Nem akar beszámolni róla?

Danny a hullára gondolt: a harapásnyomra és a hiányzó szemekre.

– A legocsmányabb eset, amit valaha láttam. Beszél Hendersonnal és Deffryvel?

– Olvastam a jelentésüket, de abból nem derül ki semmi különös. Nagyon durva?

– A legdurvább, amivel eddig találkoztam.

Dietrich felsóhajtott.

– Danny, maga egy zöldfülű kispöcs ezen a pályán, még szép, hogy nem látott eddig ilyesmit, maximum a tankönyveiben, fekete-fehérben.

Kathy Hudgens szája és karja a mennyezetre vetítve vi-gyorgott rá – színesben. Danny igyekezett megőrizni a nyu-galmát.

– Igaza van, kapitány. De akkor is ocsmány eset. Lemen-tem a hullaházba, és... végignéztem az előboncolást. Ki-derült, hogy még durvább, mint gondoltam. Aztán vissza-mentem segíteni Deffrynek és Henders...

– Mesélték. Meg azt is, hogy parancsolgatott nekik. Szokjon le róla, különben elkönnyvelik primadonnának.

Danny nyelt egyet.

– Rendben, kapitány. Sikerült már azonosítani a holttestet?

– Még nem, de azt hiszem, az autó megvan, amivel oda-vitték. Egy '47-es Buick Super, fél háztömbnyire a hely-színtől. Fehér kárpit, rajta vérfoltokra emlékeztető nyo-mok. Délelőtt tízkor jelentették be, hogy eltűnt, utoljára egy dzsesszklub előtt látták a South Centralon. A tulaj még részeg volt, amikor telefonált, majd hívja fel a részletekért!

– Ujjlenyomatok?

– Most nézik.

– A telket átvizsgálták?

– Nem. Egyelőre csak az ujjlenyomat-szakértőt tudtam elcsalni a helyszínre.

– A francba. Kapitány, nekem kell ez az ügy.

– Megkaphatja. De semmi hírverés. Nem akarok még egy Fekete Dália hisztit.

– És egy társat kaphatok?

Dietrich hosszan felsóhajtott.

– Ha az áldozat kiléte megköveteli. De addig egye-dül kell dolgoznia rajta. Összesen négy nyomozónk van, Danny. Ha ez egy senki, akkor nem akarok még egy embert elpazarolni rá.

– Egy gyilkosság akkor is gyilkosság, uram – mondta Danny.

– Ne tegyen úgy, mintha tényleg csak ennyi esze lenne – felelte Dietrich.

– Igen, uram – mondta Danny, és lerakta.

Délutánra beborult és hűvös lett. Danny bekapcsolta a rá-diót az Allegro felé menet; az időjós még több esőt jöven-dölt, a kanyonokban esetleg áradásokat – az azonosítatlan holttestről nem tettek említést a hírekben. Az építési telek mellett elhaladva látta, hogy gyerekek fociznak a sárban, és bámészkodók nézegetik az éjszakai felhajtás helyszínét – valószínűleg most már értelmetlen lett volna tüzetesen átvizsgálni a területet.

Az ujjlenyomat-szakértő kocsija és a magára hagyott Buick a háztömb végén állt. Danynek feltűnt, hogy a szedánt milyen precízen parkolták le, húsz centire a járdaszegély-től, befelé fordított kerekkel, nehogy lecsússzon a lejtőn. Újabb adalék a gyilkos profiljához: miután brutálisan vég-zett áldozatával, és a hullát – ki tudja honnan – idefurikázta, volt annyi lélekjelenléte, hogy higgadtan megszabaduljon a kocsitól – *ott, ahol a holttestet lerakta* –, ami azt jelenti, hogy valószínűleg senki nem látta.

Danny a szakértő kocsija mögé állt a Chevyjével. Látta, hogy a technikus lába kilóg a Buick vezetőülése felőli olda-lon. Odasétált, és meghallotta a fickó hangját:

– Kesztyűnyomok a kormányon és a műszerfalon, nyomozó. Friss vér a hátsó ülésen és valami ragadós, fehér cucc az oldalsó ablakon.

Danny benézett az autóba, és egy idősebb, civil ruhás férfit pillantott meg, aki éppen a kesztyűtartót porozta be ecsettel. A hátsó ülésen vérfoltok és egy fehér frottírtörülköző. A sofőr mögötti ülés háttámláján vércsíkok – a frottírtörülközőre több jutott belőle. Az ajtó bársonyhzuzatán ugyanaz a zselészerű anyag, amiből mintát vett a hullaházban. Danny megszagolta, és most is ugyanazt a mentolos orvosság szagot érezte. Keze hol ökölbe szorult, hol elernyed, ahogy próbálta rekonstruálni magában az eseményeket:

A gyilkos az üres építési telekre furikázta áldozatát, beletömte a hulla szájába a fehér frottírtörülközőt, a szem nélküli fej neki-nekiütődött az ajtónak, összekelve azt a balzsammal vagy kenőccsel. A háttámlán látható vércsíkok az áldozat hátán talált vágásokból származnak: a vérfolt az ülésen akkor keletkezhetett, amikor egy élesebb kanyarnál a hulla eldőlt.

– Hé! Nyomozó!

Az ujjlenyomat-szakértő felült. Látszott rajta, hogy nincs inyére Danny önkényes vizsgálódása.

– Nézze, meg kell vizsgálnom a hátsó ülést is. Mi lenne, ha...

Danny a visszapillantó tükörré nézett, látta, hogy furcsa szögben áll, és beült a kormány mögé. Újabb rekonstruálás: a tükörből tökéletes rálátás nyílt a hátsó ülésre, a vércsíkokra és a trutyis ajtóra. A gyilkos azért állította be így, hogy vezetés közben szemmel tudja tartani áldozatát.

– Hogy hívják magát, fiam?

Az öreg technikus most már tényleg bepöccent.

– Upshaw nyomozó vagyok, és kár vesződnie a hátsó ülésel. Ez a fickó sokkal okosabb annál.

– És azt is elmondja, hogy ezt honnan tudja?

A szakértő kocsijában megszólalt az adó-vevő, mire az öreg a fejét rázva kiszállt a Buickból. Danny memorizálta a kormányoszlopra erősített forgalmi engedély adatait: Nestor J. Albanese, St. Andrews 1236, LA, Dunkirk-4619. Átvillant az agyán, hogy mi van, ha Albanese a gyilkos – kamu bejelentés a lopott kocsiról –, de aztán elvetette az ötletet. Inkább a dühre gondolt, amellyel lemészárolták az áldozatot, és arra, hogy milyen hidegvér kellett ahhoz, hogy szilveszter éjszakáján keresztülhajtsanak vele Los Angelesen.

Miért?

Az ujjlenyomat-szakértő odakiáltott neki:

– Magát keresik, Upshaw.

Danny odasétált a kocsihoz, és megfogta a mikrofont.

– Igen?

Egy női hang szólt bele a recsegő vonalba.

– Szia, Danny. Itt Karen.

Karen Hiltcher, a diszpécser az őrsről; Danny lótitutija – néha enyelgett vele egy kicsit cserébe a szívességekért. A lánynak még nem esett le, hogy nem lesz köztük semmi, és állandóan a keresztnevén szólította a rendőrségi vonalon. Danny megnyomta az adó-vevő gombját:

– Szia, Karen.

– Sikerült azonosítani a 187-esedet. Martin Mitchell Goines, fehér férfi, született 1916. november 9-én. Kétszer ítélték el marihuána birtoklásáért, először két évet kapott, aztán háromtól öt évig terjedőt a másodikért. 1948 augusztusában szabadult feltételelesen a San Quentinből három és fél év után. Utolsó ismert lakcíme a Nyolcadik és az Alvarado sarkán volt. Nem tartotta be a feltételes szabályait, ezért elfogatóparancsot adtak ki ellene. A foglalkozásánál az áll, hogy zenész, és regisztrálva van a Union Local szakszervezet 3126-os kirendeltségénél.

Danny lelki szemei előtt megjelent az ellopott Buick, amint egy belvárosi dzsesszklub előtt áll.

– Fénykép van róla?
– Épp most érkezett meg.
Elővette a legbehízlelőbb hangját.
– Segítesz a papírmunkában, drága? Esetleg rád bízhatok néhány telefont is?
Még a statikus zörejeket keresztül is hallani lehetett Karen dorombolását.
– Hát persze, Danny. Bejössz a fényképekért?
– Húsz perc, és ott vagyok. – Danny körülnézett, és amikor látta, hogy az ujjlenyomatos szaki visszament dolgozni, hozzátette: – Tündér vagy.
Remélte, hogy a lány vevő még a bókjaira.

Danny egy nyilvános fülkéből hívta fel Nestor J. Albanese-t az Allegro és a Sunset sarkáról. A férfi rekedt hangja és zavaras beszéde másnaposságra utalt; Dannynak háromszor is el kellett mondatnia vele az éjszaka történéseit, mire sikerült mindent megértenie.

Albanese este kilenc körül kezdte járni a néger negyed klubjait a Slauson és a Central környékén – Zombie, Bido Lito's, Tommy Tucker's Playroom, Malloy's Nest. Hajnali egykor kijött a Nestből, és odasétált, ahol emlékei szerint a Buickot hagyta. De nem találta, ezért visszament ugyanazon az útvonalon, amerről jött, mert arra gyanakodott, hogy valamelyik mellékutcában parkolta le. Közben esett az eső, neki pedig zúgott a feje a sok koktéltól és pezsgőtől, ezért végül fogott egy taxit, és hazament. Reggel fél kilenckor ébredt fel, még mindig részegen. Egy másik taxival visszavitette magát a South Centralba, és egy jó órán át kereste a Buickot, de nem találta, ezért felhívta a rendőrséget, és bejelentette, hogy ellopták. Aztán fogott egy újabb taxit, és hazament. Itt hívta fel a nyugat-hollywoodi rendőrőrs ügyeletes őrmestere, aki közölte vele, hogy a szeme fényét hullaszállításra használták egy gyilkossági ügyben, és Alba-

nese most, január elsején délután háromnegyed négykor vissza akarta kapni az ő kicsikéjét.

Danny kilencvenkilenc százalékgig kizárta Albanese-t a gyanúsítottak közül – a fickó egyszerűen csak egy barom, akinek nincs priusza, és akkor is őszintének tűnt a hangja, amikor azt mondta, nem ismeri Martin Mitchell Goinest. Közölte vele, hogy a kocsit három napon belül átveheti a megyei gyűjtőben, aztán lerakta, és bement az őrsre a fényképekért és a szívességekért.

Karen Hiltcher éppen ebédelni volt; Danny örült, hogy nincs ott, és nem néz rá szerelmesen, nem tapogatja a bicepszét, és nem nyúl neki oda, miközben az ügyeletes a háttérben röhög. A lány az íróasztalán hagyta a fényképeket. Élve és szemekkel Martin Mitchell Goines fiatalnak látszott és vagánynak – legfőbb ismertetőjegye a zselével belőtt, divatos frizura volt. A képek akkor készültek, amikor másodszor is elkapták dílerkedésért, a nyakában lógó táblán ez állt: Los Angeles-i Rendőrség, 1944. április 16. Hat év telt el azóta, amiből három és felet a Big Q-ban töltött. Goines alaposan megöregedett, holtan többnek nézett ki harmincháromnál.

Danny üzenetet hagyott Karen Hiltcher asztalán: „Drága, megtennél nekem néhány dolgot? 1. Hívd fel a Yellow-t, a Beacont és a független taxitársaságokat. Kérdezz rá, hogy nem vettek-e föl magányos férfit a Sunseten a Doheny és a La Cienega közti szakaszon, hajnali 3 és 4 óra között. Illetve egy részeg férfit a Central és a Slauson környékén az 1200-as szám és az Andrews közti szakaszon, fél 1 és fél 2 között. Írd fel az összes találatot időponttal és pontos hellyel együtt. 2. Ne haragudj rám, oké? Bocs, hogy lemondtam az ebédet, de készülnöm kellett egy vizsgára. Kösz. D.U.”

A hazugság miatt Danny dühös lett a lányra, a Seriff Hivatalra és saját magára, amiért megalázkodik egy tinédzser előtt. Átfutott az agyán, hogy felhívja a 77-ik utcai zsarukat,

és elmondja nekik, hogy a városiak területén fog nyomozni, de aztán elvetette az ötletet – nem akart hajbókolni a sér-tődött városi zsaruk előtt, amiért a Seriff Hivatal védelmet nyújtott Mickey Cohennek. Megvetően elmosolyodott. Egy gyilkos gengszter – akinek leghőbb vágya, hogy humorista legyen, közben elsírja magát, ha meglát egy kóbor kutyát vagy egy beteg gyereket – térdre kényszerítette egy hangfelvétellel egy nagyváros rendőrségét; az erkölcsren-dészek kenőpénzeket fogadtak el, és kurvákat furikáztak; a hollywoodi zsaruk Brenda Allen lányait kefélték a fogdában leterített matracon. Mickey C. azért borította rájuk a sza-ros bilit, mert a városi nagykutyák tíz százalékot akartak az uzsorából és illegális fogadásokból származó bevételéből. Gusztustalan. Ostoba. Mohó. *Helytelen.*

Danny fortyogott a dűhtől, miközben a négerek lakta vá-rosrész felé hajtott – a Sunsetről a Figueroára, a Figueroáról a Slausonra, a Slausonról a Centralra –, az autótolvaj/gyil-kos valószínűleg ugyanezen az útvonalon ment. Alkonyo-dott, esőfelhők takarták a naplementét. A nap sugarai hasz-talan próbálták megvilágítani a néger gettót: a szögesdróttal körülvett, düledező házakat, biliárdtermeket, italboltokat és templomokat. Aztán hirtelen megérkezett a dzsesszklubok birodalmába – egy háztömbnyi pompa és eszelős rongyrá-zás a mocskok kellős közepén.

A Bido Litos's olyan volt, mint egy miniatűr Tádzs Mahal, csak lilában; a Malloy's Nest bambuszkunyhója előtt kará-csonyi égőkkel díszített műanyag pálmafák. A zebracsíkosra festett Tommy Tucker's Playroomon látszott, hogy eredeti-leg raktár volt, amit gipszből készített szaxofonok, trombi-ták és hangjegyek díszítettek. A Zamboanga, a Royal Flush és a Katydid Klub élénkrozsaszín, sötétlila és hányászöld színben pompázott. A három klubot ugyanabban a han-gárszerű épületben alakították ki, a három bejáratot neon-lámpák világították meg. A Club Zombie egy mór mecsetre

hasonlított, homlokzatán három emelet magas élőhalott állt; vörösen izzó szemekkel meredt az éjszakába.

A klubok mellett óriási parkolók; a bejáratoknál nagy-darab néger kidobók; az ajtók felett hirdetések – csirkesült a korán érkezőknek. A parkolóban alig néhány autó állt; Danny az egyik mellékutcában hagyta a Chevyt, és elindult kikérdezni a kidobókat.

A Zamboanga és a Katydid ajtónállójának rémlett, hogy látta Martin Mitchell Goines „a környéken”; a Royal Flush előtt egy fickó, aki éppen az aznapi menüt írta egy táblára, egy fokkal nagyobb segítségnek bizonyult: Goines harso-nás volt, általában akkor hívták, ha be kellett ugrani valaki helyett. „Kábé karácsony óta” a Bido Lito's-ban játszott. Danny árgus szemekkel figyelte az arcát az összes feketé-nek, akivel beszélt, hátha észrevesz egy apró jelet, ami arra utal, hogy elhallgatnak előle valamit; de csak azt olvasta le róluk, hogy Marty Goines ártalmatlan idiótának tartják.

Danny bement a Bido Litos's-ba. A bejárat feletti táblán a következő szöveg állt: DICKY MCCOVER ÉS A DZSESSZ SZULTÁNJAI – MINDEN ESTE 19:30-KOR, 21:30-KOR ÉS 23:30-KOR – KÓSTOLJA MEG SÜLT CSIRKE MENÜNKET! Ahogy belépett, úgy érezte, mintha hallucinálna.

A falakat pasztellszínű szaténal vonták be, amit színes kis spotlámpák világítottak meg a ténylegesnél is giccsesebbé téve a tapétát; a színpad háttére egy csillogó kartonpapírból épített piramis volt. Az asztalok fluoreszkáltak a fényben, a tejeskávé bőrű pincérnők tigriskosztümben hordták az éte-leket és italokat, miközben az egész helyet betöltötte a sült hús illata. Dannynek megkordult a gyomra, és eszébe jutott, hogy huszonnégy órája nem evett, aztán a bárpulthoz lé-pett. A hallucinogén világítás ellenére tudta, hogy a pultos azonnal levette, hogy zsarú.

Megmutatta neki a fényképet.

– Ismeri ezt a férfit?

A pultos elvette a képet, megvizsgálta a pénztárgép feletti lámpa fényében, majd visszaadta.

– Ez Marty. A Szultánokkal szokott zenélni. Az első előadás előtt bejön enni, akkor beszélhet vele, ha akar.

– Mikor látta utoljára?

– Múlt éjjel.

– A zenekar utolsó fellépésekor?

A pultos elvigyorodott; Danny érezte, hogy a „zenekar” túl tudományos kifejezés volt ebben a környezetben.

– Kérdeztem valamit.

A férfi a bárpultot törölgette egy ronggyal.

– Azt hiszem, nem. Éjfélkor láttam, de aztán a Szultánok nyomtak még kettőt az újév tiszteletére.

Danny címke nélküli whiskysüvegeket pillantott meg az egyik polcon.

– Hívja az üzletvezetőt!

A pultos megnyomott egy gombot a pénztárgép oldalán; Danny felült az egyik székre, és kifordította, hogy lássa a színpadot. Néhány néger éppen a hangszereit vette elő: szaxofont, trombitát és cintányért. Egy kétsoros zakót viselő kövér mulatt sétált oda a bárpulthoz, arcán a zsaruknak fenntartott, behízelt mosolyával.

– Azt hittem, mindenkit ismerek már – mondta.

– A Seriff Hivatalától vagyok – felelte Danny.

A mulatt arcáról lehervadt a mosoly.

– Én általában a hetvenhetesekkel üzletelek, Mr. Seriff.

– Megyei ügyről van szó.

– Ez nem a megye területe.

Danny a háta mögé bökött a hüvelykujjával, aztán a spotlámpák felé intett.

– Illegális piát árul, azok a lámpák pedig tűzveszélyesek. Az alkoholellenőrzés, az egészségügyi és biztonsági előírások ellenőrzése a megyére tartozik. A kocsimban van egy feljelentő űrlap. Akarja, hogy behozzam?

A mulatt mosolya visszatért.

– Természetesen nem. Miben lehetek a szolgálatára, *wram?*

– Meséljen nekem Marty Goinesről!

– Mit mondjak róla?

– Mindent.

A klubvezető kényelmesen rágyújtott; Danny tudta, hogy nem sima cigi van nála. Végül a férfi leszívta a füstöt, és beszélni kezdett:

– Nem sokat tudok róla. A szakszervezettől küldték, amikor a Szultánok állandó harsonása újra piálni kezdett. Jobban örültem volna egy feketének, de Martyról az a hír járta, hogy jól kijön a színesekkel, ezért rábólintottam. A tegnap éjszaka kivételével Marty soha nem vert át, megbízható munkaerő. Nem a világ legjobb zenésze, de nem is a legrosszabb.

Danny a színpadon álló zenészekre mutatott.

– Ők a Szultánok, ugye?

– Igen.

– Goines végigjátszotta velük a koncertet, ami nem sokkal éjjél után ért véget?

A mulatt elmosolyodott.

– Dicky McCover felturbózta az Old Lang Syne-t. Ezt még Charlie Parker is megirigyelhetné...

– Mikor lett vége az előadásnak?

– Talán 12:20-kor fejezhették be. Negyedóra szünetet szoktam adni a fiúknak. Ahogy az előbb mondtam, Marty utána eltűnt, nem jött vissza sem a következőre, sem a ket-tőkor kezdődőre. Most először hagyott szarban.

Danny rátért a Szultánok alibijére.

– A másik három férfi végig a színpadon volt a következő két előadás alatt?

Az üzletvezető bólintott.

– Aha. Tartottam utána egy zártkörű bulit, azon zenéltek. Mit követett el Marty?

– Meggyilkolták.

A mulatt félrenyelte a füstöt, és köhögni kezdett. Ledobta a cigit a padlóra, és rátaposott.

– Kit gyanúsítanak? – kérdezte rekedtes hangon.

– Nem magát, és nem is a Szultánokat – felelte Danny. – Arról mit tud, hogy Goinesnak volt-e valami szenvedélye?

– Mire gondolsz?

– Ne játssza itt a hülyét! Hó, hernyó, herka – heroinos volt?

Az üzletvezető hátrált egy lépést.

– Narkósokat nem alkalmazok.

– Persze, mint ahogy illegális piát sem árul. Nézzünk egy másik témát: Marty és a nők.

– Soha nem hallottam egyetlen sztorit sem.

– Mi a helyzet az ellenségekkel? Nem volt valaki bepöccenve rá?

– Nem tudok róla.

– Barátok, üzlettársak, emberek, akik utána kérdezősködnek?

– Nem, nem és *nem*. Martynak még családja sem volt.

Danny taktikát váltott: elmosolyodott. Sokat gyakorolta ezt a trükköt otthon a tükör előtt.

– Elnézést, hogy olyan kemény voltam az előbb.

– Nem, egyáltalán nem volt az.

Danny elvörösödött. Remélte, hogy a furcsa fényviszonyok között nem lehetett észrevenni.

– Őrizteti valakivel a parkolót?

– Nem.

– Nem látott egy zöld Buickot tegnap éjjel?

– Nem.

– A konyhai alkalmazottai sokat lógnak odakint?

– A konyhai alkalmazottaim túl elfoglaltak ahhoz, hogy lógjanak.

– És a hosztesszek? Zárás után odakint folytatják?

– Ez nem a maga körzete, és kezdi elvetni a sulykot.

Danny félretolta a mulattot, és a vacsorázó vendégek között átvágva a színpadhoz sietett. A Szultánok látták, hogy közeledik, és összenéztek: azonnal kiszúrták, hogy zsarú. A dobos végzett a hangszere összeszerelésével; a trombitás hátralépett, és megállt a kulisszák előtti függönynél; a szaxofonos félbehagyta a fúvóka igazgatását, és szembefordult vele.

Danny fellépett a színpadra, hunyorogva a reflektorok fehér fényétől. Úgy látta, hogy a szaxis a főnök, és ezúttal finomabbra vette a figurát – elvégre telt ház előtt játszott.

– A Seriff Hivataltól vagyok. Marty Goinesről van szó.

A dobos válaszolt.

– Marty tiszta. Most jött ki az elvonóról.

Egy nyom – hacsak nem azért mondta, hogy félrevezesse.

– Nem is tudtam, hogy narkós.

A szaxofonos felhorkant.

– Évekig nyomta, de lejött róla.

– Hol?

– A Lexben. Lexington State Hospital, Kentuckyban. Marty feltételeséről van szó?

Danny hátralépett, hogy egyszerre lássa mindhárom férfit.

– Martyt kinyírták tegnap éjjel. Valószínűleg erről a környékről vitték el nem sokkal az éjféle előadás után.

Három egyértelmű reakció: a trombitás megrémült, valószínűleg alaptól félt a zsaruktól; a dobos remegni kezdett; a szaxofonos elsápadt, de aztán rögtön támadásba lendült.

– Mindhármunknak van alibije, de gondolom, ezt már úgyis tudja.

Nyugodj békében, Martin Mitchell Goines, gondolta Danny.

– Tudom, úgyhogy inkább pörgessük végig a szokásos kérdéseket. Voltak Martynak ellenségei? Valami zavaros nőügye? Régi narkós haverok?